

Sygn. akt II CSK 603/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku F. D.
przy uczestnictwie U. D.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt I 1 Ca 340/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek F. D. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Koninie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 4 lipca 2013 r. przez objęcie majątkiem wspólnym uczestników samochodu F. o wartości 12.000 zł, przyczepy marki T. o wartości 4.000 zł oraz rozliczenia nakładu z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny kwoty 4.939,99 zł z tytułu inwestycji poczynionych na nieruchomość położoną w K. przy ulicy [...], przyznał przyczepę wnioskodawcy, zasądził na rzecz uczestniczki tytułem dopłaty i wzajemnego rozliczenia nakładów kwotę 271.489,72 zł, płatną w terminie jednego miesiąca w miejsce kwoty 258.549,73 zł wraz z odsetkami, uchylił orzeczenie o rozłożeniu dopłaty na raty i oddalił apelację w pozostałej części.

Uczestniczka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje oczywiste naruszenie przepisów postępowania, polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 684 k.p.c. przez nieustalenie składu i wartości majątku wspólnego i nieobjęcie majątkiem wspólnym ruchomości stanowiących wyposażenie firmy wnioskodawcy oraz błędne przyjęcie, że domagała się rozliczenia przychodu osiąganego przez tę firmę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać z uwagi na to, że doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Skarga kasacyjna uczestniczki nie odpowiada tym wymaganiom. Pomija przyjmowane w odniesieniu do art. 684 k.p.c., utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego zapatrywania, co do zasad ustalania składu i wartości majątku wspólnego. Pretensje skarżącej nie zostały umiejscowione w okolicznościach sprawy. Analiza podnoszonej przyczyny i jej lakonicznego uzasadnienia, w świetle podstaw skargi kasacyjnej i motywów zaskarżonego postanowienia, nie usprawiedliwia zarzutu, że miało miejsce kwalifikowane naruszenie prawa, którego konsekwencją była oczywista wadliwość zaskarżonego wyroku.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., ponieważ nie było podstaw do odstąpienia od niej na tym etapie postępowania.